

Tranzit

PRÓZA - LXIII. évfolyam, 33. szám, 2019. augusztus 16.

A kórház sok kis épületből áll, majdhogynem a város közepén, félúton az iskolák és a börtön között, holott tulajdonképpen kezdő- és végpontja ugyanannak a grafikonnak. Tranzit. Az udvart benövi a borostyán, legalábbis az északi kerítések mentén, ha teheti, felfut a homlokzatra, át kell nyúlnia a betonjárdán, a lapok között találni egy picike kapaszkodót, onnan tovább pedig fel, ameddig a szára bírja. Az én feladatomban lenne, hogy letépjem az indákat, de tavasszal mindig rácsodálkozom az élénkzöld, húszforintosnyi levelekre, aztán hagyom, hadd nyúljanak csak, terjedjenek tovább. Néha előfordul, hosszú-hosszú évek után, hogy valakinek feltűnik ez a sokféle zöld, olyan magasan is, olyankor behívat egy goromba ember, az igazgatóra hivatkozik, akit sose láttam, és utasít, hogy vágjam vissza a növényeket. Ezt vagy megteszem, vagy nem, még sohase kérték számon, és mire legközelebb feltűnik valakinek, már egy másik embert találok ott, aki majd kedvére kiabálhat velem. Én ugyanaz vagyok, ő mindig változik. Férfiakból nő lesz, a nőből meg valami, amiről néha el sem tudom dönteni, hogy micsoda. Ne kiabáljon vele, mondja néha a szakács, nem süket, csak nem mindent ért a szerencsétlen.